

NOWY DZIENNIK

Adres redakcji i administracji: Kraków, ul. Orzeszkowej 7
Telefon Nr 102-79. — Telefon redaktorów naczelnego Nr. 136-89
Konto czekowe PKO w Krakowie 400.630.
Redaktor naczelny przyjmuje od godz 12 do 1 w południe

Cena
egz. **25 gr.**

Wszelkie komunikaty należy nadsyłać wprost do administracji
Komunikaty, przesłane redakcji, nie będą uwzględnione.
Rękopisów redakcja nie zwraca. Za inseraty redakcja nie odpowiada.
Cena ogłoszeń i prenumeraty umieszczona jest na ostatniej stronie

**Wszelkie towary kolonialne
najtaniej we firmie
Szarski i Syn, Kraków Rynek gł. 6**

**Co opowiada dziennikarz
przybyły z Rosji?**

Warszawa, 26. 11. PAT. Jak podaje „Kurier Warszawski”, przybyły na urlop do Berlina jeden z korespondentów niemieckich w Moskwie, charakteryzuje w sposób następujący sytuację w Sowietach. W ubiegły piątek posiadał Moskwa pod każdym względem swój codzienny wygląd i przebieg ostatniego tygodnia bynajmniej nie wskazywał na możliwość jakiegokolwiek przewrotu.

Nie jest jednak wykluczone, że alarmujące pogłoski powstały na skutek walki, toczącej się za kulami partii komunistycznej.

Liczba zwolenników z jednej strony Stalina z drugiej zaś Rykowa, Bucharina i Tomskiego nie da się ustalić. Liczba zwolenników opozycji na prowincji nie jest nieznaczna. Dalej korespondent przestrzega przed przypisywaniem zbyt wielkiego znaczenia objawom niezadowolenia wśród chłopów i robotników. Zdaniem korespondenta, przy ocenie sytuacji w Rosji nie należy zapominać, że i opozycję obecną tworzą bolszewicy i że nie leży w jej zamiarach obalenie rewolucji.

je jako charakterystyczny szczegół tego, co się dzieje w Rosji sowieckiej, że pewien monter wiedeński, który często wyjeżdżał do Rosji na roboty, wrócił tym razem przerażony stosunkami, panującymi w Rosji. Monter ten opowiada, że tygodniami całymi nie dostawał nic do jedzenia, a chleb w Rosji jest taki, jak w Austrii pod koniec wojny.

Aresztowanie wyższych dowódców armii sowieckiej

Wilno 26. 11. PAT. Według otrzymanych przez tutejszą prasę informacji w Mińsku z rozporządzenia władz moskiewskich aresztowany został dowódca 3-go lotnego oddziału Stenber i dowódca 31 pułku konnego Warkadskij. Równocześnie aresztowano i usunięto ze stanowisk 12 naczelników szwadronów i kompanij piechoty. W Orszy uwięziono komendanta miasta i jego zastępcę. Wczoraj na teren Białorusi sowieckiej przybyły dwa pułki kawalerji i pułk piechoty chińskiej. W Mińsku zakoszowano batalion karabinów maszynowych i aut pancernych.

Wiedeń, 26. 11. PAT. „Arbeiter Ztg.” poda

Sensacyjne rewelacje o akcji bolszewickiej w Ameryce

(Telegram własny „Nowego Dziennika”)

Nowy Jork 26. 11. (R) Dawny dyrektor so- wieckiej misji handlowej w Ameryce Delgass złożył wobec komisji kongresu amerykańskiej do zwalczania propagandy komunistycznej w Stanach Zjednoczonych, że rząd sowiecki przez swych pośredników zakupił od władz amerykańskich 400 silników samolotowych „Liberty”, jakie następnie pod fałszywą deklaracją wysłał do Rosji. Równocześnie z motorami

tajni agencji sowieckiej wysłali do Rosji tajne plany i szkice nowoczesnego szybkostrzelnego karabinu amerykańskiego, jakie im się udało wy- dostać z amerykańskich kół wojskowych. Delgass oświadcza, że w Stanach Zjednoczonych przebywa 39 szpiegów sowieckich, których do Ameryki wysłał rząd sowiecki pod przybranymi nazwiskami.

**Japonia znów dotknięta klęską
trzęsienia ziemi**

Kilkaset zabitych i rannych

(Telegram własny „Nowego Dziennika”)

London 26. 11. (L) Jak donoszą z Tokio, dziś nad ranem, o godzinie 4 został półwysep Izu nawiedzony strasznym trzęsieniem ziemi.

którego centrum znajdowało się w odległości o- koło 100 km na południowy zachód od Tokio. Trzęsienie ziemi, które odczuto także w Tokio

**Na str. 2. zamieszczamy wy-
wiad z marsz. Piłsudskim**

i Jokohamie szalało najgroźniej w powiecie Kisuzoka. Najwięcej ucierpiały miejscowości: Miszima, Ito, Atami, Nagako i Numasu. Miejscowość klimatyczna Hakomenaczi, która dopiero w roku 1923 nawiedzona była katastrofalnym trzęsieniem ziemi, uległa ponownie zupełnemu zniszczeniu. Liczbę ofiar obliczają na kilkaset zabitych i ponad tysiąc rannych. Okolice nawie- dzone katastrofą pozbawione są wszelkiej kom- unikacji.

London 26. 11. (L) Według oficjalnego komu- nikatu dotychczas ustalona liczba ofiar stra- sznego trzęsienia ziemi w Japonii wynosi 187 zabitych i kilkaset rannych. Przypuszczalna liczba zabitych wynosi około 500 osób. W wie- lu miejscach wybuchły groźne pożary. Istnieją obawy o losy miejscowości: Szusinszi, Ohito, Szimoda i Hakoni, z którymi zerwana jest wszelka komunikacja. W Atami powstał gejzer, który wyrzuca na znaczną wysokość wielo- strumień wrzącej wody. Jak obserwatorum donosi, główny wstrząs trwał blisko pół go- dziny.

**Sytuacja parlamentarna
w Austrii**

Wiedeń, 26. 11. PAT. Sytuacja parlamentarna we Wiedniu nie jest jeszcze wyjaśniona. Blok Schönera oświadczył, że przed ustąpieniem rządu obecnego nie nawiaże rokowań ze stronnictwem chrześcijańsko-społecznym i zapowiada, że zgłosi na pierwszym posiedzeniu nowowybranej Rady Narodowej votum nieufności przeciwko rządowi. Ze stronnictwa chrześcijańsko-społecznego oświadczają na to, że zapowiedziane votum nieufności będzie miało skutek wprost przeciwny, gdyż zmusi właśnie rząd do pozostania na posterunku. Dymisja rządu mogłaby dopiero nastąpić wów- czas, gdyby w sprawie przyszłej większości parla- mentu i w sprawie przyszłego rządu zawarta zo- stała wiążąca umowa między stronnictwami.

**Bethlen o swej podróży
do Berlina**

Budapeszt, 26. 11. PAT. Hrabia Bethlen o- świadczył przedstawicielowi węgierskiego biura korespondencyjnego, że podróż jego do Wiednia ze względów technicznych nie doszła do skutku. Premier jednak zaznaczył, że konieczne będzie od- danie wizyty kanclerzowi austriackiemu. Mówiąc o swoim pobycie w Berlinie, hr. Bethlen zazna- czył m. in., że zarówno państwo niemieckie jak i Węgry doszły w zewnętrznej i wewnętrznej kon- solidacji tak daleko, że otworzy się przed nimi możliwości pogłębienia przyjaznych stosunków. Chodzi tu przede wszystkim o rozbrojenie i kwestię opieki nad mniejszościami. Hr. Bethlen wyraził nadzieję, że układy handlowe doprowadzą do zadowalających wyników. Przede wszystkim musi być zapewniony w znacznej mierze zbyt węgierskiego zboża, powtóre zaś musi być umożli- wiony wywóz zagranicę świń i bydła rzeźnego.

Budapeszt, 26. 11. PAT. Na zebraniu legity- mistów w miejscowości Nagy Kanizsa wypowle- dziano się za to, aby Węgry zainaugurowały plan porozumienia z Francją, Niemcy bowiem nie mogą dać Węgrom tego, czego potrzebują one w swoim krytycznym położeniu gospodarczym.

Marszałek Piłsudski o reformie ustroju

(Telefonom od naszego korespondenta)

Warszawa 26. 11. P. Prezes rady ministrów, marszałek Józef Piłsudski przyjął w dniu 26 bm. naczelnego redaktora „Gazety Polskiej“ p. Bogusława Miedzińskiego i wzięli mu wywiad, który dzięki uprzejmości p. Miedzińskiego podajemy poniżej w brzmieniu dosłownem:

— Wobec nowej sytuacji pozwalał sobie zapytać, jak Pan Marszałek zapatruje się na sprawę reformy ustrojowej państwa?

— Pan naturalnie zadaje to pytanie w związku z uzyskaniem większości w nowym Sejmie. Mogę powiedzieć, że jesteśmy teraz wyjątkowymi w całej Europie. Wykorzystać to powinniśmy nie dla powtórzenia starych błędów, ale dla próby stworzenia normalniejszych podstaw dla praw państwowych. Dlatego też ja osobiście bardzo ciekaw jestem, jak uda się nasza praca, gdy trzy główne czynniki w państwie: Prezydent Rzeczypospolitej, rząd i sejm nie będą się kłócić ze sobą, lecz zgodnie pracować.

Wyznam Panu, że wielką nadzieję w tem pokładam, że gdy starannie unikać będziemy błędów z przeszłości, możemy dojść w przeciągu najbliższych lat do ustalenia sytuacji w Polsce i jej rozbudowy i wewnętrznego przetrwania i mocy. Jako główną zaś pracę, która stać musi na czele wszystkich innych starań nie co innego, jak zmianę konstytucji. Chcę, aby unikniono prób zaciemniania tej pracy zapomocą zwykłej niestety u nas metody przewagi ujemnych wymagań, płynących każdorazowo w chwili bieżącej i chwylącej się stale jak pogoda w listopadzie. Muszę wobec tego powiedzieć moje zdanie o dotychczasowych próbach BB. w tym zakresie. Znam Panu jako dawnemu członkowi tego klubu, że nisłował on już kilka razy w przeszłym Sejmie zainicjować sprawę zmiany konstytucji i czynił to dość bohatercko pomimo zgłębku, wizawy i nonsensów przez przeszły Sejm czynionych. Jako dziełstwo klub BB ma za sobą swój projekt zmiany konstytucji wniesiony do przeszłego Sejmu. Muszę stwierdzić, że klub usilnie się starał o pociągnięcie

mnie osobiście do tej pracy. Nie mogę przecież nie powiedzieć, że ja również usilnie starałem się do formułowań prawnych w jakiegokolwiek kwestji, a że jestem człowiekiem, który zawsze za Napoleonem powtarza: „J'aime les choses bien faites“, nie chciałem pomimo starań klubu brać osobiście udziału w wypracowaniu wielkiej liczby paragrafów, z których się konstytucja składa. Ta praca bowiem mnie bardzo nuży i nigdy nawet nie próbowałem być zadolowany z takiej pracy. Lecz niestety, nie mogę powiedzieć, ażebym zdołał uniknąć w zupełności tej pracy, gdyż komisja, która wypracowała ten projekt, w ostateczności wydelegowała mego rodzonego brata, który był głównym referentem projektu konstytucji w Sejmie, aby ten przynajmniej się porozumiał ze mną. Z prawdziwą biedą się na to zgodziłem i pamiętam żywo tę chwilę, kiedy mój brat przyszedł do mnie z napełnioną papierami teką. Pamiętam, jak z przerażeniem patrzyłem na gruby zwój papierów i pomyślałem: Co też ja biedny będę z tem robił? A brat mój spokojnie nałożywszy okulary na nos powiedział że nie uwolni mnie od siebie, do póki przynajmniej dużej części z nim nie przepracuję. Dyszałem, jak wieloryb na myśli, że miałbym siedzieć tak długo i mieć do czynienia z tylu paragrafami.

Przedewszystkiem oświadczyłem, że mi się bardzo nie podoba postanowienie klubu wzięcia za podstawę dotychczasowej konstytucji, że rozumieniem optymizmem panów posłów, którzy sądzili, że w ten sposób ułatwią przejście części zmian konstytucyjnych, mając do czynienia z coraz bardziej zwierającą się w jedną masę tzw. „opozycją“. Dalej zaś od razu powiedziałem, że istniejąca obecnie konstytucja niewiadomo pęko i naco ubrała się w pieluszkę dziecięcą, czyniąc wstrętną złozone z samych principów i z samych jakoby zasad, podczas gdy właściwa konstytucja ma zawierać tylko coś w rodzaju układu, coś w rodzaju kontraktu pomiędzy trzema głównymi sprężynami, poruszającymi centralę państwową, coś w rodzaju możli-

wie ścisłego podziału funkcji państwowych pomiędzy temi trzema sprężynami, gdyż główną wadą dotychczasowej konstytucji jest zupełny brak ścisłości właśnie w dziedzinie podziału funkcji między Prezydentem, rządem, sejmem i senatem tak, że cała konstytucja ułożona jest jakby tylko na to, ażeby się wszyscy pomiędzy sobą kłócili. Dlatego też oświadczyłem, że przeszkadzać tak potrzebnej dla państwa pracy nie będę i będę żądał tylko pewnych rzeczy, które mnie się wydają jako konieczne w konstytucji. W ten sposób odkładałem dość dużo tych principów i zasad ogłaszających jak gdyby „Prawo człowieka“, które to prawo i rozgłaszanie ich miało może sens w odległych bardzo czasach, — gdy zresztą przy ogłaszaniu praw człowieka skręcano o głowę całą masę ludzi.

Główną zmianą, którą wprowadziłem do projektu konstytucji jest ta, w której dałem wyraz prawię natychmiast po rozwiązaniu Sejmu, tzn. zachęcając nonsensowego immunitetu sądowego dla panów posłów. Zażądałem aby do projektu konstytucji wprowadzono paragraf, który przyrównuje posła w tej dziedzinie do zwyczajnego obywatela państwa, stwierdzając, że koło tego nowego paragrafu skoncentrować się musi z czasem cała walka tzw. „opozycji“ i że radykalna naprawa w tej dziedzinie właśnie warta jest całego mnóstwa innych paragrafów, z których konstytucja się składa. Zażądałem zaś tego z całą stanowczością, gdyż demoralizacja spowodowana przez brak takiego paragrafu wydawała mi się najwyższą bledą Polski. Niestety przy chęci trzymania się jako podstawy i bazy dotychczasowej konstytucji nie zdołałem w projekcie BB wprowadzić tego poważnego ścisłego podziału pracy państwowej pomiędzy te trzy główne sprężyny, poruszające maszynę państwa. Dlatego też teraz chciałbym poświęcić słów parę przynajmniej głównym punktom moich dezycydatów.

Dokończenie na str. 3-ciej.

Pierwsze zebranie plenarne klubu B. B.

P. Switalski desygnowany na marszałka Sejmu — BB. pomagać się będzie zniesienia nietykalności poselskiej — Nowy zarząd klubu

(Telefonom od naszego korespondenta)

Warszawa 26. 11. Sin. Gmach sejmowy przedstawiał dziś widok, przypominający dni w których zbierał się Sejm. Na pierwsze plenarne posiedzenie klubu BB. przybyło przeszło 300 nowo wybranych posłów i senatorów Jedyńki. Przybyli również wszyscy wybrani do sejmu i do senatu ministrowie. Przed gmachem sejmowym czekało kilkanaście samochodów, zupełnie tak, jak podczas gorących dni sejmowych.

Obrady otworzył o godz. 11 przedpołudniem prezes Sławek, który na wstępie podziękował posłom za trudny poniesione przy wyborach. Przedstawiając program pracy klubu na najbliższą przyszłość, zaznaczył p. Sławek, że praca ta prowadzona będzie w komisjach i sekcjach regionalnych. W dalszym ciągu wspominał, że klub zgłosił w Sejmie wniosek o zniesienie nietykalności poselskiej oraz podkreślił obowiąz-

zek przeforsowania zmiany konstytucji w Sejmie.

W dalszym ciągu zakomunikował p. Sławek, że klub wysunie na stanowisko marszałka Sejmu dra Świtalskiego, na marszałka Senatu zaś — wojewodę Raczkiewicza. Z liczby pięciu wice-marszałków odda klub BB. jeden fotel wice-marszałka do dyspozycji endecji i jeden centrolewowi.

Z kolei przystąpiono do wyboru prezydium klubu. Prezesem Wybrany został p. Sławek, wiceprez. z prawami prez. Wybrano posła Janusza Jędrzejewicza, drugim wiceprezesem p. Holwkę trzecim wiceprezesem sen. Targowskiego.

Z wybrania zastępcy p. Sławka „z prawami prezesa“ wynika jasno, że p. Sławek obejmie natychmiast po zebraniu się Sejmu funkcje premiera.

minut później. Wśród pasażerów powstała panika. Żandarmerja przeszukała okolicę, skąd padły strzały, atoli bez żadnego rezultatu. Przy puszczeniu, że planowano zamach na maszynistę kolejowego.

Berlin 26. 11. (Sch) Jak z kół międzynarodowych donoszą, wiadomość londyńskiego korespondenta „N. Y. Timesa“, jakoby minister Curtius zamierzał z początkiem przyszłego roku starać się o moratorium dla Niemiec, pozbawione jest wszelkich podstaw.

Kilonja 26. 11. (R) Podczas zebrania nacionalistów w Preetz doszło wczoraj do zacieklej bójki z komunistami. Sala, w której odbywało się zgromadzenie została zniszczona doszczętnie. Podczas bójki na stołki, kufle i noże 30 osób odniosło ciężkie rany. Aresztowano kilkanaście osób.

Przy zepsutym żołądku, zaburzeniach trawienia, nie smaku w ustach bólu w skroniach, gorączce, zaparciu stolca, wymiotach lub rozwolnieniu już jedna szklanka naturalnej wody gorzkiej „Franciszka Józefa“ działa pewnie, szybko dodatnio. Żądać w aptekach i dro-

Zlikwidowanie szajki bandyckiej na Wileńszczyźnie

Wilno 26. 11. PAT. Władze bezpieczeństwa zlikwidowały niebezpieczną szajkę bandytów, która dobrze zakonspirowana, miała kryjówki w lasach zaś w okolicznych wsiach mieszkali agenci tej bandy, którzy udzielali bandytom niezbędnych wskazówek. Banda bezkarnie grasowała od roku 1928 i dopiero w tych dniach organom władz bezpieczeństwa udało się ją zlikwidować. Ogółem aresztowano 12 osób.

Bratianu zrzeka się audjencji u króla

Bukareszt 26. 11. PAT. „Cuvantul“ donosi, iż V. Bratianu zawiadomił marszałka dworu, iż zrzeka się audjencji u króla, o którą prosił i która wyznaczona została na dzień dzisiejszy. Bratianu wyjaśnił, iż prosił o audjencję, aby przedstawić królowi powody, które skłoniły stronnictwo liberałów do opuszczenia parlamentu, lecz teraz po powrocie do parlamentu, audjencja byłaby bezprzedmiotowa. Decyzja V. Bratianu ogłoszona dzisiaj w nocy, zrobiła wielkie wrażenie. Spodziewaną jest zmiana sytuacji Bratianu we własnym stronnictwie tembardziej, iż zarzucano mu już poprzednio, iż nie stara się nawiązać lepszych stosunków z koroną.

Statek z kontrabandą alkoholową skonfiskowany

Nowy Jork, 26. 11. (R.) W pobliżu Providence (Rhode Island) amerykański kontrtorpedowiec prohibicyjny natknął się wczoraj na przemytniczy statek kanadyjski „Good Luck“ i począł go ostrzeliwać. Statek został uszkodzony i zmuszony do poddania się. Na pokładzie jego znajdowało się 400 skrzyń napojów alkoholowych. Załogę aresztowano a statek został przyholowany do portu i skonfiskowany.

B. pos. Debbski na wolności

(Telefonom od naszego korespondenta)

Warszawa 26. 11. Sin. Jak się dowiadujemy jeszcze w dniu dzisiejszym ma być wypuszczony na wolność b. pos. endecki Aleksander Debbski, który wraz z innymi posłami przewieziony został z Brześcia do Grojca.

Dzisiaj córka p. Witosa, p. Stawarzowa starała się u sędziego śledczego o widzenie z ojcem, nie uzyskała jednak zezwolenia. Krążą wieści, że posłowie Liebermann i Korfanty są chorzy.

Tajemnicze strzały do pociągów

Wiedeń 26. 11. PAT. Do pociągu osobowego, który wyjechał z Wiednia o godz. 20'30, oddano w poniedziałek wieczór w pobliżu stacji Hetzenlofer kilka strzałów. Tak samo oddano strzały do drugiego pociągu, idącego w 10

Już ukazał się

OZJASZA THONA

zbiór studjów i prac w języku niemieckim p. f.

Essays zur zionistischen Ideologie

440 stron druku, z portretem autora.

Wytworne wydanie, na bezdrzewnym papierze, oprawione w płótno.

Cena egzemplarza 20 Zł.

Nakład: Verlag „Kedem“, Berlin Charlottenburg 4.

Do nabycia w Administracji „Nowego Dziennika“, Kraków, Orzeszkowej 7
i w Księgarni Powazecznej Dra Sz. Seidena, Kraków, Tomusza 20.

Studja i szkice Ozjasza Thona, jednego z najświetniejszych i najgłębszych teoretyków idei żydowskiego renesansu, znaleźć się powinny w domu każdego Żyda, zainteresowanego problemami współczesnego żydostwa.

Dokończenie wywiadu marsz. Piłsudskim

Zatrzymam uwagę Pana i Pańskich Czytelników na jednej specjalnej dziedzinie pracy państwowej. Jest nią przesada prawna, zawarta w pojęciu o ustawodawstwie. Wszystkie próby określenia w tej mierze czynione przez prawników nie rozgraniczyły należycie dziedzin, wymagających istotnie norm ustawodawczych od tych zjawisk życia codziennego, które winny być regulowane przepisami i rozporządzeniami rządowymi, posługującymi większą możliwością i łatwością przystosowania się do życia. Dlatego rozszerzono bieg zakresu ustawodawstwa tak daleko, że życie może być zatrzymane przez niemożliwość regulowania na czas jego potrzeb a zarazem zatrzymane dowolność i przypadkowość tych granic pomiędzy ustawodawstwem a pomiędzy rozporządzeniami do tego stopnia, że nie potrafią wytrzymać rozumowania ludzkiej logiki pod tym względem. Jeżeli Pan zechce się zastanowić nad ciągłymi zmianami nowoczesnego życia, wywoływanego nie przez co innego, jak przez olbrzymi postęp techniki w zakresie codziennego bytu ludzi, to znajdzie Pan łatwo mus wzrostu przepisów związanych ciągłymi zmianami tego życia powszechnego. Niekiedy, proszę Pana, myślę z przerażeniem o tem, jak ludzkość zdążyła do wytworzenia przepisowego mężczyzny, przepisowej kobiety i przepisowego dziecka — takim mnóstwem przepisów obowiązujących otoczone jest życie. Gdy zaś weźmiemy pod uwagę, że większość wynalazków technicznych jest bardzo skomplikowana technicznie, jak zarazem grozi życiu ludzkiemu niebezpieczeństwo w razie niostrożnego obchodzenia się z nimi — to ujrzymy całą trudność ustawodawczego traktowania tej sprawy. Czy weźmiemy bakterie, których nikt prócz specjalistów nie zna a które wymagają również zabezpieczenia od nich, czy weźmiemy kolej, wymagającą bardzo daleko sięgających przepisów, czy wzmagający się w sposób niezwykły ruch samochodowy, czy rozwój elektryczny, czy wreszcie rozwój pedagogii, wszędzie znajdziemy jedno i to samo: potrzeba przepisów obowiązujących ludzi wzrasta niezmiernie szybko. Przepisy zaś wymagają większości bardzo daleko dającej a przecież ustawodawstwo nie może się spieszyć, ani nie może nadążyć technicznie w dostatecznej mierze, nie może też wnieść dość nieuniknionego elementu pracy parlamentarnej, tj. polityki bez niebezpieczeństwa zepsucia technicznej i samej warości przepisów. Nieraz próbowałem powstrzymać aparat legików prawników pod tym względem, aby nie kompromitowali samego prawa nielogicznością postępowania technicznego.

Jako przykład komitacji prawnej przytoczyć Panu może treść jednego z dekretów Prezydenta Rzeczypospolitej, który wymagał specjalnego punktu porządku dziennego na radzie ministrów podpisów wszystkich pp. ministrów co do jednego w pewnej bardzo prostej sprawie, w której przecież nikt prócz specjalistów głosu zabierać nie może. Chodziło mianowicie o uregulowanie norm, które mają kierować inżynierowie przy budowie kolej. Minister komunikacji chciał bowiem wyzyskać czas braku Sejmu dla ujednostajnienia w Polsce różnych przepisów, pochodzących z okresu trzech zaborów. Chodziło o pomiary przestrzeni, które w jednym zaborze musiały być liczone od środka toru, w drugim od szyny jednej i drugiej, w trzecim od granicy posiadłości kolejowej. Niechytnie chodziło tu o rozszerzenie lub zawężenie praw kolej, ale rozwiązanie takiej kwestji nie może być inne, niż czysto techniczne. Utrzymywanie zaś rozmaitych przepisów w tym samym

przedmiocie musi wywołać zamieszanie.

Z tego jednego małego przykładu Pan zrozumie, ile przeszkód, ile nonsensów wytwarza brak określonego podziału funkcji państwowych pomiędzy te trzy główne sprężyny, o których mówiłem. Niema wątpliwości że takich przykładów można przytoczyć tysiące, a owe właśnie przepisy stanowią główne prace rządu i zajmują najwięcej czasu pp. ministrów.

Nie będę Pana zatrzymywał, mnożąc przykłady za przykładami i opisując troski wszystkich ministrów, którzy w większości wypadków są zatrzymywani w swojej pracy niemożliwością najkonkretniejszej nawet zmiany we wszystkich sprawach technicznych, jeśli tylko kiedykolwiek, w jakikolwiek sposób zostały one dotknięte prawodawstwem sejmowym, chociażby ubocznie, pomimo, że najczęściej chodzi o zmianę nie całości, ale tylko niektórych szczegółów.

Co do mnie, cały czas namawiałem pp. ministrów od czasów pomajowych do niedbania o tę formalistykę prawną i przechodzenia nad tem do porządku dziennego, szukając wyjścia w ułożeniu słów tak,

Zeznania głównego oskarżonego w procesie „partii przemysłowej“

Moskwa 26. 11. PAT Tass podaje: Na wczorajszym posiedzeniu najwyższego trybunału Z. S. S. R. zeznawał jeden z głównych oskarżonych prof. **Ramzin**, który przedstawił zasadę organizacyjną ośrodka inżynierów, stworzonego przez Palczyńskiego, poczem scharakteryzował działalność tej organizacji, po ustaleniu przez nią kontaktu z komitetem przemysłowo-handlowym oraz innymi organizacjami w Paryżu i przedstawicielami kół rządowych, w sprawie planu interwencji, której urzeczywistnienie projektowano wówczas na rok 1928. Według oświadczenia Ramzina, rozwój idei interwencyjnej należy przypisywać raczej czynnikom rządowym Francji i Anglii, niż komitetowi przemysłowo-handlowemu. Z kole powołując się na informacje członków partii przemysłowej, oraz komitetu Ramzin stwierdza, że Poincare odnosił się z sympatją do działalności komitetu, oraz, że sprawą zorganizowania interwencji zajmował się francuski sztab generalny, przy którym mianowana została specjalna komisja organizacji interwencji w ZSSR, pod przewodnictwem gen. Janina i że w skład komisji wchodził również przedstawiciel angielskiego sztabu generalnego. Członkowie komitetu spodziewali się, że akcje będzie można rozpocząć w lecie 1930 r.

aby nigdy nikogo jakoby nie zaczepić. Twierdziłem zawsze przytem, że zajmowanie nie tylko Sejmu, lecz i rady ministrów takimi punktami porządku dziennego jest niesłuszne i niepotrzebne, gdyż rada ministrów tak samo nie składa się z ludzi, mogących głos zabierać i sądzić o każdej technicznej kwestji. Niestety na drodze zawsze stał prawnik, który, chociaż łysawy, wyrwał sobie włosy z głowy.

Naturalnie, że dla wybiegów prawnych zawsze jest otworzona droga, ale jednak ogromna bieda państwa wynika nie skądinąd, jak z braku jakiegokolwiek ścisłości w dziedzinie podziału funkcji pomiędzy trzema sprężynami głównymi centrali państwowej: pomiędzy Prezydentem, rządem a sejmem.

Niech mi Pan wierzy, że kiedy tak często powtarzałem w poprzednich naszych rozmowach, że „panowie byli posłowie dążyli do tego, by być nie tylko nadprezydentem, nadszoferem, nadinżynierem i nadkonduktorem“, to miałem tę biedę ciągle na myśli. Pamiętam dobrze, jak b. premier Switalski śmiał się, mówiąc przy dyskusji nad votum zaufania dla niego, że on z podziwem słuchać musi tej dyskusji, która w dziewięciu dziesiątych nie dotyczyła zupełnie jego pracy. Konieczna więc wydaje mi się i musowa praca Sejmu nad samoograniczeniem siebie również bardzo daleko w kwestji przedmiotów i objętości swojej pracy. Koniecznym jest zwolnienie Sejmu od zajmowania się wszystkim i pozostawienia wolnej ręki nie komu innemu jak rządowi w całym mnóstwie przepisów obowiązujących a obejmujących niestety tak szeroko życie codzienne ludzi, gdyż ten jak powiadam wzrastający „technicyzm“ życia zmusza do uczynienia z ludzi przepisowego mężczyzny i przepisowej kobiety.

Nie będę przedłużał tej kwestji. Zajmuje mnie ona tak silnie, gdyż jest kwestją nie tylko naszą polską, ale i całego świata, jest może jedną z głównych chorób parlamentarizmu. Wątpię, czy bez uleczenia tej choroby przesada Sejmu wogóle utrzyma się na świecie, bo wszystko przemawia przeciwko sejmowładztwu w tej dziedzinie. Dziedzina istotną Sejmu musi być najbardziej może nieokreślona i najbardziej nie podająca się określeniu dziedzina polityki. Dlatego też sejmowi prawnicy dużo sobie głowę suszą, by linię rozdzielającą prawo i obowiązek strony przeciwną tę linię demarkacyjną tak, aby się utrzcze wpływu polityki na technikę, a z drugiej strony przeciwną tę linię demarkacyjną tak, aby nie różniła, a współpracę umieć wprowadzić w nasze życie. Pozostawiam następną ważną dziedzinę, mianowicie prawo jedynego suwerena w Polsce, p. Prezydenta Rzeczypospolitej, do omówienia innym razem.

Dalszy ciąg zeznań odroczone do dnia następnego.

Paryż 26 11 PAT. Briandowi i Poincaremu zakomunikowana została wiadomość z Moskwy, dotycząca procesu kontrrewolucjonistów, a specjalnie zeznań Ramzina. Obaj oni oświadczyli, że zeznania te są całkowicie bezpodstawne.

**„Krajne przeciwieństwa, które się zbliżają“
dziennik francuski o porozumieniu włosko-sowieckim**

Paryż 26 11 PAT „Le Journal“ omawiając sprawę narady odbytej w Medjolanie pomiędzy Grandim a Litwinowem podkreśla, iż prawdziwym warunkiem jest idea zbliżenia między Italią, — która uważa się za wcielenie ładu społecznego — i ZSSR, którego cele są całkowicie przeciwnie. Dziennik stwierdza, że coraz bardziej niawna się konieczność zgrupowania elementów ładu dookoła formuły bardziej praktycznej, niż paktów konsultacyjnych. W ten sposób połączyliby się wszyscy prawdziwi zwolennicy ładu i porządku.

60 METROWEJ DŁUGOŚCI SZYNY wprowadza na niektórych liniach kolejowych tytułem próby zarząd kolei niemieckich. Poczynione przedtem próby z szynami 30-metrowej długości wykazały iż szyny te ulegają w znacznie mniejszym stopniu wahaniom temperatury a odstęp między nimi przy spoje-

niach mogą być mniejsze, niż przy używanych dotąd szynach 15-metrowych. Doświadczeniami kolei niemieckich zainteresowały się i inne koleje, m. in. holenderskie, albowiem długość szyn wpływa dodatnio na wytrzymałość toru, równość biegu pociągu i zwiększenia szybkości.

Premie dla Prenumeratorów „Nowego Dziennika“

Rozpoczynając akcję premij dla naszych Szan. Prenumeratorów we formie cennych i wartościowych dzieł z zakresu wiedzy i literatury żydowskiej, jak i ogólnej — dajemy jako pierwszą premję sztandarowe dzieło historjografii żydowskiej:

prof. H. GRAETZA

„HISTORJĘ ŻYDÓW“

w 8 tomach w przekładzie polskim St. Szeniaka z przedmową Dra I. Schipperera

pod następującymi warunkami:

A.

Komplet broszurowany, 32 zeszytów, 8 tomów, zamiast ceny księgarskiej 48 zł — dla naszych Prenumeratorów tylko 25 zł. (plus koszt przesyłki na prowincję 1 zł. 50 gr.).

B.

Komplet w wybornej, płóciennej oprawie, 8 tomów — zamiast ceny księgarskiej 66 zł. — dla naszych Prenumeratorów tylko 41 zł. (plus koszt przesyłki na prowincję 1 zł. 50 gr.).

C. Bezpłatnie!

Kto zwerbuję 5-ciu nowych abonentów „Nowego Dziennika“ i wpłaci równocześnie prenumeratę za nich przynajmniej na 1 miesiąc. — otrzyma 8-tomową „Historję Żydów“ Graetza: wydanie broszurowane (cena księgarska 48 zł.) — zupełnie bezpłatnie.

wydanie w płóciennej, wytwornej oprawie — (cena księgarska 66 zł.) — za dopłatą 16 zł.

Zgłoszenia i wpłaty przyjmuje Administracja „Nowego Dziennika“ w Krakowie, ulica Orzeszkowej L. 7. — Telefon Nr. 102-79.

DZIAŁ GOSPODARCZY

Dwie Europy

Kooperacja państw rolniczych a problemy gospodarki europejskiej

Europę współczesną znamionuje niesłychanie wprost duszna atmosfera, spowodowana napięciami stosunkami, istniejącymi między poszczególnymi narodami. Jeszcze nigdy, tak jak obecnie nie wydatniła się w całej pełni organiczna łączność polityczna i gospodarcza państw Europy. odczuwającej obecnie, niejako wspólnym nerwem organicznej wywołanego przez się kryzysu. Momenty natury politycznej łączą się z problemami gospodarczymi i naodwrot, wytwarzając stosunki pełne nerwowości, stan chaosu i dezorientacji i powodując nowe trudności wysiłkom zmierzającym do usunięcia ogniska zła i stworzenia lepszych warunków współżycia.

Na horyzoncie Europy zarysowują się kontury przegrupowań o pierwszorzędnym znaczeniu polityczno-gospodarczym. Na powierzchni życia Europy występują państwa dławione niszczytel- skim spadkiem cen produktów rolniczych. Stawiając podstawy do przeobrażeń niewykluczających zmianę struktury Europy. Konferencje rol- nicze Jugosławji, Rumunii i Węgier, jako państw posiadających od lat najniższe ceny produktów rolniczych i najsilniej cierpiących pod obuchem kryzysu, — zebranych w Bukareszcie, Sinaju, następnie zaś rozszerzone przez przystąpienie Bułgarii, Lotwy, Polski, Estonji i Czechosłowacji pod przewodnictwem Polski w Warszawie zostały właśnie zwołane w celu usunięcia przyczyny kryzysu w tych krajach, a mianowicie spadku cen ziemiopłodów. O rezultatach tych konferencji pisa- no i mówiono już wiele, wobec czego nie zajmiemy się obecnie rejestrowaniem zasłanych faktów wzglę- powracaniem do szczegółów konferencji.

Chcielibyśmy się jednakowoż obecnie zająć sprą- wa rezonansu, wywołanego faktem odbycia tych konferencji, u tych państw w stronę których kon- ferencje te były pośrednio lub nawet bezpośrednio zwrócone. Otóż ze strony krajów silnie u- przemysłowionych, a więc np. Niemiec, Anglii, Belgji, Francji etc. nie zajęto dotychczas wyraźne- go stanowiska wobec tego jednolitego frontu. Mo- żliwie, iż nie doceniają państwa przemysłowe mo- żliwości realizacji powziętych uchwał przeciw- stawiając czynionym ze strony państw agrarnych wysiłkom w kierunku skoncentrowania i ujedno- stajnienia problemów produkcji i zbytu, — fakt braku dostatecznych kapitałów, potrzebnych dla urzeczywistnienia proklamowanych zamiarów. Wszak nie da się zaprzeczyć, iż np. budowa wiel- kich elewatorów zbożowych, utworzenie wielkich organizacji eksportowych dla skupu, magazynowa- nia i zbytu produktów rolniczych, wreszcie zaś standaryzacja ziemiopłodów, stanowiąca również ciężki problem wobec mnogości gatunków. — że urzeczywistnienie tych zamiarów jest sprawą wymagającą dziesiątków lat i olbrzymich wkła- dów kapitału.

Wprawdzie państwa uczestniczące w konferen-

cjach rolniczych żywo się tym problemem zdoby- cia kapitałów zajmowały, a nawet na konferencji warszawskiej, problem ten był jednym z najwa- żniejszych punktów obrad, niemniej jednakowoż w powziętych uchwałach nie wyrażono metod zdo- bycia potrzebnych kapitałów, a i przebieg dysku- syj w tej sprawie nie utwierdzał w tem przekonaniu, iż państwa poł. wsch. Europy z problemem tym szybko się załatwią. W grę wchodziły mo- że sukurs Banku Wypłat Międzynarodowych w pośrednictwie o uzyskanie kapitałów, należy jed- nakowoż zwrócić uwagę, iż uchwały konferencji warszawskiej, dające wszelkie podstawy do przy- jęcia, iż konferencje rolnicze i tworzący się w ich wyniku front państw agrarnych, — niewykluczają- cy w przyszłości nawet powstania regionalnej unji celnej, skierowany jest przeciw państwom przemysłowym, oziębili nieco entuzjazm niektórych polityków państw przemysłowych np. Louchera, który chciałby widzieć Paneuropę agrarną, ale w porozumieniu z państwami przemysłowymi. Na- leży sobie bowiem uprzytomnić, iż państwa prze- mysłowe, w stosunku do których występują pań- stwa agrarne z żądaniem uprzywilejowania im- portu produktów rolniczych, nie chcą jednocze- śnie wzamian za to udzielić państwom przemysłowym innych koncesyj celnych z tem uzasadnie- niem, iż przez fakt zwiększenia się eksportu pro- duktów rolniczych z tych krajów spotęguje się tem samem siła konsumcyjna ludności rolniczej tych krajów i tem samem pojemność rynków tych państw dla wchłonięcia importu fabrykatów prze- mysłowych, — uważają nie bez pewnej słuszności, iż w ostatnich latach wzmógł się tak dalece pro- ces industrializacji krajów południowo-wschod- niej Europy, iż dla wstrzymania tej tendencji nie znajdują państwa przemysłowe innego środka, jak tylko ograniczenie cel na produkty przemysłowe i zahamowania temsamem procesu szlucznego u- przemysłowienia tych krajów. Sytuacja zaostrza się o tyle, że uchwały konferencji warszawskiej nie przewidują możliwości poczynienia ustępstw z powziętego stanowiska w tym kierunku, a enun- cjacje odpowiedzialnych delegatów państw agrar- nych na konferencjach warszawskich, jak również duch panujący na tej konferencji utwierdzał raczej w tem przekonaniu, iż państwa te nie cofną się na- wet przed dalej idącymi środkami, na wypadek, gdyby państwa przemysłowe nie zaaprobowały ich żądań.

(Dokończenie nastąpi).

Kraków.

Józef Diament.

Ulgi patentowe dla przemysłu szynkarskiego?

Ministerstwo skarbu upoważniło Izby skarbowe Lwów I i Lwów II, Kraków, Poznań, Grudziądz

oraz śląski urząd wojewódzki (wydział skarbo- wy) do udzielenia we własnym zakresie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1931 przez przedsiębiorstwa gospodnio- szynkarskie, a mianowicie do zezwolenia na nabywanie zamiast świadectw przemysłowych II kategorii — III kategorii.

Z ulgi tej mogą korzystać tylko te przedsiębior- stwa, które wniosą indywidualne podania o prze- klasowanie do III kat. handlowej do dnia 15-go grudnia 1930 r.

Przy rozpatrywaniu tych podań ma być brany pod uwagę obrót ustalony przy wymiarze podatku przemysłowego za rok 1929 oraz „zagrożenie egzy- stencji gospodarczej“, co odnosi się wyłącznie do wykonywanego przedsiębiorstwem, a nie do stanu majątkowego jego właściciela. Ulgi powyższe mo- gą być przyznawane tym przedsiębiorstwom, któ- rych cały obrót, łącznie z otrzymaną prowizją za rok 1929 przewyższa w pierwszej klasie miejscow- łości 20,000, w II klasie 15,000, w III kl. 10,000, w IV kl. 5,000.

Bez względu na wysokość obrotów nie będą przyznawane ulgi tym przedsiębiorstwom, które prowadzą sprzedaż trunków zagranicznych.

BANKRUCTWO POWAŻNEJ FIRMY ZBOZO- WEJ W PRUSACH WSCHODNICH. Znana firma zbożowa Brinitzer & Beer zawiesiła wypłaty. Pa- sywa wynoszą przeszło 2,000,000 RM.

RADJO

CZWARTEK, 27 LISTOPADA

Kraków (313) 11'40 Przgl. prasy PAT. 11'58 Sygnał czasu, hejnał. 12'10 Gramof. 12'35 Koncert szkolny Filh. Warsz. (Noskowski, Wieniawski). 15 Kom. gosp. 15'50 Odczyt rządowy. 16'15 Gramof. 17'15 Odczyt „Forma obchodów uroczystych w Polsce i zagranicą“ — wygl. prof. A. Fischer. 17'45 Koncert kameralny (Bach, Mozart). 18'45 Ros- mait., komun. 19'55 „Gawędy podhalańskie“ — Wł. Dorula. 19'10 Giełda roln. 19'25 Gramof. 19'35 Dzien- nik prasowy. 20 Felejt. („Pokolenie Piasta“). 20'15 Pogadanka dla pań: dr. Marja Solecka: „Higjeni- czna pogadanka dla pracujących kobiet“. 20'30 Koncert skrzypka p. W. Wochniaka, laureata kon- serwatorium w Warszawie (Mozart, Chopin, Szy- manowski, Dworak). 21'30 „Legion“ St. Wyspiań- skiego (słuchowisko). 22'15 Koncert T. Michałowi- cza (wiolonecz.) i prof. L. Ursteina (akomp.) 22'50 Komun. 23 Muz. tan. 24 Hejnał.

Lwów (385.1) 11'40—24 p. Kraków.

Katowice (408.7) 11'40 PAT 11'58 Sygnał. hejnał. 12'10 Gramof. 12'35 Koncert (p. Kraków) 15 Kom. gosp. 15'20 Komun. 15'35 Komun. 15'50 Odczyt rządowy. 16'10 Gramof. 17'15 Odczyt. 17'45 Koncert (p. Kraków). 18'45 D. c. powieści. 19 Rozmait. 19'15 Odczyt 19'35 Komun. harc. 20 Felejt. 20'15 Pogadanka radjotechn. 20'30 Koncert (p. Kraków). 21'30 Słuchowisko z Wilna. 22'15 Recital wiolonecz. 22'50 Kom. meteor. 23 Retransmisja stacyj zagran.

Wiedeń (516.3) 12, 13'10 Muz 19'30 Opera

Budapeszt (550.5) 16, 19'20, 20'25 Muz

Königswusterhausen (1635) 16'30, 20'30, 21'10 Muz.

Mgr. S. WARSZAWSKI (Warszawa)

O udziale Żydów w powstaniu listopadowym (1830-31)

Z wybuchem powstania zapal ogarnął wszystkie warstwy społeczeństwa polskiego. Radość nie znała granic. Odetchnęli lżej również Żydzi, którym szczególnie dokliwie dały się we znaki tyrańskie rządy W. Ks. Konstantego i Rady Administracyjnej — w Królestwie Kongresowym oraz cara w ziemiach polskich przyłączonych do Rosji. Sympatje ich skierowały się ku powstańcom. Pozbawieni bowiem praw obywatelskich, zamknięci w ghettach, ograniczeni najprzeróżniejszymi zakazami (gzejroth) szczególnie w ziemiach przyłączonych do Rosji, czy nie mieli Żydzi powodów do wiązania swego losu z powstającym narodem polskim? A znaczenie ich zarówno w Królestwie Kongresowym, jak i zagranicą było mimo wszelkich ograniczeń dość wielkie. Zrozumiał to historyk ówczesny Mochnicki i nawoływał do wyzyskania dla sprawy polskiej wpływów żydowskich. Żydzi posiadali — wedle Mochnickiego — związki daleko rozgałęzione wówczas po całym kraju, które kierowały wszystkimi operacjami handlowymi. Duży mieli udział w przemyśle. Byli liwerantami i bankierami. Cała niższa medycyna rządowa od Petersburga, Rygi, Wilna, Mińska, Witebska, Mohylowa, Grodna, Żytomierza, Kamieńca do Kijowa była w rękach Żydów. Chrzestnych i niechrzestnych. Marynarka wojenna rosyjska była przepelniona niechrzestnymi Żydami (porywano ich w młodym wieku do tej służby) itd. Po pomoc tego naturalnego sojusznika, jako do narodowości nie sięgnięto jednak. Musiało upłynąć też dużo czasu, nim nie przezwyciężyło w sobie społeczeństwo polskie niechęci i lekceważącego stosunku do usług Żydów, jako obywateli kraju. Wszystko, co podejmoano nawet później w stosunku do Żydów było napiętnowane daleko idącą ostrożnością i obawą o nieobniżenie ogólnej sprawy przez dopuszczenie do niej Żydów.

ŻYDOWSCY RZEMIEŚLNICY DLA POWSTANIA

Pierwszą większą pomoc okazali rządowi rewolucyjnemu rzemieślnicy żydowscy w miesiącach styczniu i lutym 1831 r.

W miesiącach tych zorganizowano na większą skalę warsztaty i zakłady, które wyrabiały części umundurowania i uzbrojenia dla formujących się pułków warszawskich. Do prac tych zmobilizowano również wszystkich rzemieślników żydowskich zarówno stałych mieszkańców Warszawy, jak i tych, którzy korzystając z dobrodziejstwa zniesienia podatku „biletowego”, pobieranego od każdego Żyda, przybywającego do stolicy (w wysokości 1 zł. dziennie) — garnęli się do niej w poszukiwaniu zarobku. Największą ilość tych rzemieślników stanowili krawcy i czapnicy. Pracowali oni w szwalni pod filarami obok „Nowego Teatru”, w konserwatorium Muzycznym oraz w klasztorze Bernardynek na Marienstademie. Z zakładów tych zwalniano Żydów tylko na soboty (w powszednie dni modlili się na miejscu). Naogół Żydów wówczas nie dopuszczano do cechów; krawców żydowskich z tego powodu nazywano fuzzerami. Niemniej jednak kilku Żydów krawców należało do Zgromadzenia Starszych, np. Wolf Przepiórko który szył mundury dla służby Dyktatora (Chłopickiego), Mordka Goldfajn itd. Poza krawcami pokaźny odsetek szewców i remarzy pracowało w warsztatach pałacu sa-

DOBRY RODZICE!

O nader ciekawej historii donoszą pisma hiszpańskie z prowincji Orense. Pewien hiszpański żołnierz został w roku 1921 wzięty przez Marokańczyków do niewoli. Po trzech latach udało mu się zabić strażnika i uciec. Na angielskim parowcu dostał się do Buenos Aires. Następnie przedostał się na Kubę, by połączyć się z Hiszpanką, która pomogła mu w podróży do wietrzki. Z nią powrócił do Hiszpanii, o-

skiego. Kilkunastu kowali żydowskich zaangażowano nawet do fabryk arsenalowych. Praca w zorganizowanych warsztatach była obowiązkową; uchylających się od powyższego obowiązku odstawiła do miejsca przeznaczenia policja. (Prywatnej dobrze płatnej pracy było wówczas dużo).

KUPCY ŻYDOWSCY DLA POWSTANIA

Bogatsi Żydzi zajęli się dostawą prowiantów, a specjalnie bydła oraz części rynsztunku np. tornistrów i ładownic. Do warsztatów dostarczali po cenach konkurencyjnych kowadła i miechy. Kierownicy warsztatów niejednokrotnie publicznie chwaliли wierność dla powstania i uczynność żydowskich kupców.

ŻYDZI W SŁUŻBIE WOJSKOWEJ

Za rządów W. Ks. Konstantego nie brano na terytorjum „Królestwa Kongresowego” Żydów do wojska. Pominął ich również przy organizacji nowych batalionów Dyktator. Wedle wydanego w tej sprawie rozporządzenia nałożył na Żydów obowiązek płacenia podatku rekrutowego wzamian za zwolenienie ich od czynnej służby. Mimo to zwrócono się do Żydów z propozycją a zarazem apelem do wstępowania do wojska dla walki z wspólnym ciemiężcą. W rozporządzeniu swym z dnia 21 stycznia 1831 r. Rząd przyrzekał podać do publicznej wiadomości nazwiska Żydów, wstępujących do wojska, przyznać im prawa do rang, zasług i innych przywilejów, przysługujące katolikom, nadać prawa obywatelskie tym, którzy zasłużą na znak honorowy oraz zwolnić wszystkich żołnierzy żydowskich od opłat, ciężących na pozostałej ludności. Rozporządzenie ostatnie ogłoszono w 2 językach, w hebrajskim i polskim we wszystkich bóżnicach. Dzięki temu zaczęli się Żydzi garnąć do IV. i V. pułku piech. Inicjatorami byli Józef Rotsztein i Marcin Miński, którzy wstąpili do jazdy. Ilość Żydów w wojsku już w połowie stycznia 1831 r. dosięgła 50-ciu. Było także kilkunastu zasłużonych oficerów żydowskich w wojsku polskim, że chociażby wymienimy ppulk. Paprockiego, Joska Berkowicza, Hernisza itd. W odpowiedzi na ostatni apel Rządu odezwał się również stary żołnierz, syn Berka z pod Kocka, Jozek Berkowicz. Zajął on się wraz z Herniszem organizacją hufca żydowskiego. Pieniądze na ten cel miał łożyć Dozór Żydów warszawski. Wieść ta dotarła nawet do Frankfurtu nad Menem, gdzie Żydzi stanowili wówczas większy ośrodek. Zaczęto już tam nawet myśleć o zebraniu większej sumy (4.000,000 złp.) na organizację pułku żydowsko-polskiego. Poważny udział w tych pracach miał mieć Rošyld, którego wyznaczono również do przewiezienia chorągwi dla hufca polsko-żydowskiego. Dozór Bóżnicy odniósł się jednak z dość wielkim niedowierzaniem do osoby Joska (popętnił wielkie malwersacje) i udaremnił jego plany. Zagranicą umilkła, a Jozek zadowolił się szwadronem w pułku mazurów. Organizacja jednak i tego jednego szwadronu żydowskiego nie przyszła mu łatwo. Komisja Rządowa Wojny musiała środkami egzekucyjnymi ściągać z Dozoru 20.000 złp. na poczet zaofiarowanego na ten cel funduszu. Przyszedł mu z pomocą również znany wówczas bogacz Jakób Sieradzki (w Warszawie), który mu zaofiarował 40 furazerek. Szwadron ten posiadał dwóch medyków żydowskich. (C.d.n)

zenił się i zamieszkał u teściów. Zateknawszy za rodzicami, których tyle lat nie widział, wyjechał do Orense, lecz tam, o dziwo, rodzice w żaden sposób nie chcieli uznać go za syna, oskarżając wkońcu o oszustwo. W trakcie dochodzenia wyszło na jaw o co kochającym rodzicom chodziło. Mianowicie każdego pierwszego pobierał, pogrążeni w głębokim bólu, państwową zapomogę za zabitego syna w kwocie 26 pesetów. Nie chcąc zapomnieć tej utraconej woleki wyrzec się syna!

Zabotyński w Krakowie

Jak już donieśliśmy, wygłosi przywódca sjonistów-rewizjonistów Włodzimierz Zabotyński w niedzielę dnia 14 grudnia br. odczyt n. t. „Żydzi, Arabowie, Anglja i co dalej?” — w Krakowie, w sali Starego Teatru.

Szczegóły posiedzenia plenarnego B. B.

(Telefonem od naszego korespondenta)

Warszawa, 26. 11. W dalszym ciągu dowiadujemy się następujących szczegółów z pierwszego posiedzenia plenarnego klubu BB.: Na posiedzenie przybyli ministrowie Janta-Polczyński, Car, Czerwiński, Staniewicz, Składkowski, Boerner, Prystor, wice-ministrowie: Pieracki (spr. wewn.), ksiądz Zongolowicz (wicem. oświaty), Starzyński (wicem. skarbu). Z ministrów nie przybyli pp. Kwiatkowski i Zaleski. W posiedzeniu wzięli również udział: dyrektor departamentu politycznego MSWewn. Stambrowski, naczelnik wydziału narodowościowego Suchanek i In.

Posiedzenie rozpoczął pułk. Sławek odczytaniem projektu organizacyjnego. Posłowie mają być podzieleni na grupy wojewódzkie, przy czem utworzone będą rady wojewódzkie i powiatowe. Członków komisji sejmowych wyznaczać będzie prezydium. Posłowie mają zgłaszać swe życzenia, które w miarę możliwości będą uwzględniane. Na jednym z pierwszych posiedzeń Sejmu postawiony będzie wniosek o odpowiedzialności osobistej posłów.

BB będzie się dzieliło na grupy regionalne i posiadać będzie komisję równoległą do komisji sejmowych. Prezesem wybrano posła Sławka, a pierwszym wiceprezesem i wyłącznie zastępującym preza posła Janusza Jedrzejewicza, drugim wiceprezesem i kierownikiem grupy sejmowej p. Tadeusza Hołowkę, trzecim wiceprezesem i kierownikiem grupy senatora p. Targowskiego. Członkami prezydium wybrano ponadto Janusza Radziwiłła, senatora Ewertę, który został wybrany zastępcą p. Targowskiego, Kielaka, Lechnickiego, Miedzińskiego i Koźłowskiego.

Kierownictwo oddziału propagandowego powierzone posłowi Kocowi, organizacyjnego posłowi Dolanowskiemu, którego zastępuje p. Siedlecki. Sekretarzem wybrano posła Podosińskiego.

Następnie dokonano wyboru kierowników grup regionalnych, przy czem kierownictwo grupy krakowskiej powierzone zostało posłowi Kaplickiemu, prezesowi Okr. Zw. Legjonistów w Krakowie Prezesem grupy Małopolskiej wschodniej będzie poseł Koc, jego zastępcą p. Loewenhartz, sekretarzem poseł Z Stroński. Obrady zamknął prezes Sławek stwierdzając, że najwyższą oznaką hołdy dla marszałka Piłsudskiego będzie rzetelne wykonywanie obowiązków poselskich, które on posłom nałożył.

Przez połączenie kilku podzwrotnikowych roślin z mentolem (np. wytworzenia

PASTYLKI „GLAZIAL”

stały się takowe nie tylko preparatem bardzo skutecznie działającym przy kaszlu, zakatarzeniu, chrypcy, lecz również środkiem antyseptycznym dla jamy ustnej i organów oddechowych. Po przeprowadzonej analizie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych zostały takowe uznane jako specyf. farmaceutyczny dla dorosłych i dzieci.

Cena torebki przez Ministerstwo przepisana 50 gr. Leży w interesie każdej osoby (z wyjątkiem dzieci) „Glaxial” się przekonać. Należy do lekarstwa domowego. Przy zakupie proszę uważać na Sławną Strzałę i Dyplom nazwę „GLAZIAL” gdyż jest masą naśladowcstw. Wszędzie do nabycia. - P. T. Lekarzom na tądanie próbki gratis.

Jedyny wytwórca

J. PASTERNAK, BIELSKO, ŚLĄSK.

